

Zpravodaj

školní časopis Gymnázia Opatov

květen-červen/2016

téma měsíce

absolutní, nesporná a zákonem daná

SVOBODA

... nebo jen iluze a prázdné slovo?

vodák.

polévky ze sáčku.

děšť.

debata.

lan party.

automat na kafe.

prázdniny.

sekta.

a mnohem víc...

obsah //

úvodník

požitkářské intermezzo

Vážení studenti, profesori, zaměstnanci školy, právě v rukou držíte velmi těžce stvořený a tento rok poslední výtisk našeho Zpravodaje. Nějak se s tím ambivalentním rokem musíme rozloučit, a tak jako poslední hřebíček do rakve přidáváme toto číslo. Naši redaktoři se rozhodli téma „svoboda“ vzít do svých rukou a raději neodevzdali žádné články včas.

Takže tedy svoboda... co k tomu říct? Všichni autoři v duchu této hodnoty vytvořili valnou většinu článků (když už konečně) a z reportáží udělali úvahy. Tudíž pokud vás zajímá názor idealistů a optimistů na tuto problematiku, neváhejte číst dál (i pesimisté si na své přijdou, třebaže tomu nevěří).

Jak řekl Augustin, miluj Boha a čiň, co se ti líbí. S Bohem naložte, jak chcete, ale hlavně: Ať žije požitkářské peklo jménem svoboda!

*Světlana Fleischmannová, 1. Z
& kolektiv*

3 rozhovor s profesorem

Něco málo o svých prázdninových plánech, dizertační práci, údělu učitele a lidské svobodě nám pověděl PhDr. Miroslav Vítek.

5 zprávy

Co se událo za poslední dva měsíce v Senátu? Jaké zorganizoval akce a co teprve chystá? Čtete dál!

6 recenze

Kolonie, to je těžký příběh lidí, kteří se dostali do chilské sekty v 70. letech minulého století. Nahlédněte spolu s námi pod závoj tajemné organizace, která nikoho nenechá jít.

6 povídka na pokračování

Tentokrát se hlavní protagonista nechá omylem s kelímkem kávy zamknout ve škole. Sledujte spolu s námi jeho útek na svobodu.

8 reportáž

Vodák: studenti se každoročně shodnou, že je to nejlepší týden celého šestého ročníku, i když třeba zaprší... a že tentokrát zapršelo.

8 reportáž

Dyzajn market? I tak lze pojmout svobodu: alternativní akce, hipster atmosféra, fair trade káva, kreativita.

9 reportáž

Některé školy mají šachový kroužek. Zdá se, že ten naše studenty zatím úspěšně míjí. Místo toho však vzniká debatní klub a během maturit se uskutečnila ukázková debata.

9–11 třikrát o svobodě...

Slovo, na němž se střetává názor snílků a pesimistů. Jedni jej berou za svoji mantru, druzí ho vnímají jako soubor hlásek bez jakéhokoli významu. Jaký pohled vyhovuje vám?

rozhovor s

PhDr. Miroslavem Vítkem

Téma svoboda svádí k nadbytečnému filosofování, jímž zaplňují redaktoři většinu stránek tohoto čísla. Abychom tuto uniformitu spekulujících optimistů zpřetrhali, rozhodli jsme se z profesorů raději oslovit pragmatika než filosofa. Naši prosbu o rozhovor přijal pan profesor Vítek, angličtinář s živým zájmem o historii a jasným životním přístupem. Tak neváhejte a čtěte dál... :-)

1) Jak se Vám daří?

Daří se mi vcelku dobře. Zdravotně jsem fit, jinak poměrně unavený z práce. Momentálně jsem velmi pracovně vytižen. Optimisticky vyhlížím konec školního roku.

2) Jako učitel dáváte do své přípravy hodně. Cítíte, že Vám práce zasahuje do života? Registrujete na sobě nějakou profesní deformaci?

Práce mi velmi zasahuje do soukromého života, jsou období s extrémní zátěží, například kolem pedagogických rad, i Vy to dobře znáte. Zátah je veliký. V danou chvíli mi práce ukrájuje spoustu času, který bych mohl investovat někam jinam. Ale nestěžuji si.

3) Když jste říkal, že optimisticky vyhlížíte prázdniny, máte nějaké plány? Budete cestovat?

Mám svůj projekt z historie, na kterém pracuji přes deset let, ale nevím, jestli ho někdy dokončím. Pracuji na biografickém výzkumu osobnosti Hanse Krebse (pozn. red. *Hans Krebs byl německý nacista*) – tomu patří největší část z prázdnin. Budu muset načíst hodně odborných knih, navštěvovat archivy.

4) Jak jste se dostal k této osobnosti?

Pokračuji ve své diplomové, později rigorózní práci.

5) Ne každý se po absolvování VŠ rozhodne prohlubovat znalosti v tématu, na něž psal práci. Co vás motivuje?

Publikační účely.

6) Blíží se tato práce nějakému dokončení?

Tak za tři roky, dřív to nevidím reálné.

7) A tato práce tedy bude Vaší jedinou, nebo spíše řekněme, hlavní náplní prázdnin? Co třeba cestování?

Nemám v úmyslu vycestovat, aspoň prozatím. Rád bych se podíval do Londýna, tak na čtyři, pět dní, ještě jsem tam nikdy nebyl, ale na letošní rok to nevypadá. Hodlám se věnovat již zmíněnému samostudiu, prohlubování znalostí ve svém oboru a sportu. Co se týká sportu, nejvíc bych chtěl trávit čas v přírodě – túry, pochody.

8) Co se týká túr a pochodů, je to jen Váš prázdninový koníček, nebo se mu věnujete celoročně?

Chodím i o školním roce, ale je to složitější časově. Jak jsem již zmínil, existují období s extrémní zátěží, třeba tehle ani příští víkend to nebudu kvůli práci stíhat. Jinak občas jdu běhat nebo hraji florbal, popřípadě in-line hokej. Hokej jako takový už nehraji.

9) Zůstáváte hokejovým

fanouškem?

Těžko říct. Obdivuji Jaromíra Jágra, pro jeho... to je těžké popsat. Určitě ne pro jeho politické názory, zářivý úsměv nebo reklamy. Obdivuji ho pro jeho... výdrž? Dlouhověkost? Nazval bych to oddaností sportu, obecně tedy řemeslu.

10) Máte i Vy něco, čemu jste oddán?

Dříve jsem byl oddán posilovně a hokeji, pak i té historii, dnes už ničemu.

11) Vraťme se ještě na chvíli k těm prázdninám... jak byste je ideálně strávil?

Vysněné prázdniny, toho už jsem se dávno vzdal. Ale rád bych se podíval do Kanady, někam do hor. Do západní Kanady. Skalisté hory. Možná do Montrealu, tam mám známé.

12) Je nějaké místo, které jste navštívil a zklamalo Vás?

Z destinací mě zklamal ostrov Ithaka v Řecku, domov bájněho Odyssea. Zklamalo mě prostředí, pláže... celkově jsem čekal více.

13) Máte nějakou knížku, kterou si vozíte na cesty? Čtete hodně?

Knihy... už moc nečtu, jen málo, protože toho mám tolik ke čtení do práce, že četba ve volném čase už není odpočinek. Na střední

škole jsem četl májovky, později historickou a naučnou literaturu. Jeden čas jsem četl německou klasiku (Goethe, Schiller) a Shakespearovy Sonety, ale to už je tak pět let zpátky.

14) Kromě angličtiny máte ještě aprobaci na němčinu. Proč jste na vysoké škole pokračoval zrovna v tomto předmětu?

Němčina byla můj první cizí jazyk, byla mi nejbližší. Anglicky jsem se začal učit až na SŠ, z donucení.

15) Proč nyní tedy učíte jazyk, který jste sám bral jako něco z donucení?

Protože němčinu mám rád, ale angličtináři mají lepší uplatnění na pracovním trhu, tak jsem se přizpůsobil.

16) Byl byste ochoten se znovu přeškolit? Pokud ano, víte, do jakého oboru byste mířil?

Pokud bych odešel ze školství, tak bych byl určitě ochoten se přizpůsobit. V minulosti mne lákala personalistika. Měl jsem v úmyslu ji studovat, ale byl to tehdy velmi populární obor, a tudíž velká konkurence. Zprv bylo obtížné se už jen na VŠ s tímto oborem dostat a zadruhé spočíval problém v pracovních příležitostech. Chtěli po vás praxi a vzdělání, ale kde získat praxi? Při studiu je těžké dělat praxi, přičemž všechny firmy již požadují hotové vzdělání...

je to začarovaný kruh. Pro mě to byl jen nápad, vize. Člověk by si měl v životě vyzkoušet více prací než jednu.

17) A jak se stalo, že jste místo personalistiky zaměřil do školství?

Nešel jsem studovat učitelství, ale historii a germanistiku. Bavilo mě to. Učit jsem šel hlavně proto, abych zůstal u oboru, nemusel se rekvafikovat a mohl využít znalostí, které jsem získal.

18) Zdokonalujete svoji diplomovou práci, chcete tak trochu rozšiřovat svoje obzory... necenil byste studenty specializované na danou problematiku? Dejme tomu na VŠ?

Nechci se posouvat výš, střední škola, respektive gymnázium mi vyhovuje.

19) Těžké to připustit, ale jsou chvíle, kde to ani se studenty gymnázia asi není lehké. Chodíte se po práci nějak vybít?

Nemám žádnou techniku, jak si vyčistit hlavu. Pomáhá několik věcí, třeba čas – všechno po nějaké době odezní. Ale nejlíp funguje vyčerpání, fyzické, psychické... myslet na něco jiného, zaměstnat se něčím jiným. Abych uvedl příklad, Vás třeba po testu z biologie může rozptýlit test z matematiky, který je ještě těžší a rázem zapomenete na biologii.

20) Přesuňme se k jinému tématu. Co je pro Vás svoboda? (Klidně můžete filosofovat.)

Pro mě je svoboda, že nejsem ničím vázán a mohu se v životě kdykoliv rozhodnout pro změnu a začít dělat něco jiného. Člověk se nemusí příliš omezovat při svém rozhodování o práci, životě atd. Já osobně momentálně nemám žádné závazky – finanční ani rodinné –, takže celkem svobodně můžu jít kdykoliv kamkoliv (třeba odletět do té Kanady) a dělat cokoliv... samozřejmě v rámci mezí zákona a slušnosti.

21) Co podle Vás nejvíce omezuje lidskou svobodu?

Závazky, které máte, a cíle, které si stanovíte.

22) Máte nějaký plán do budoucna? Někjaký ten cíl?

Napadá mě renovace jádra bytu. Jinak si chci rozšířit kvalifikaci v rámci angličtiny – udělat nějaký ten certifikát, metodické zkoušky. Nikdy jsem se třeba nedostal k tomu udělat si IELTS. Jinak se chci věnovat dejme tomu té publikační činnosti (biografie Hanse Krebse), němčině. Na cíle ve sportu jsem starý – chci si tedy spíš udržet pevné zdraví, dobrou náladu a nadšení pro práci.

*Mája Šafaříková, 2. Y
& Tereza Ottová, 7. E*

co se u nás děje aneb Zprávy senátu

Rito PLS

V noci z pátku 22. 4. 2016 na sobotu 23. 4. 2016 uspořádal Studentský senát jednu z mála „nesportovních“ akcí – 1. opatovskou LAN party. Zájem byl opravdu vysoký a papír, kam se studenti měli hlásit, byl plný během dvou hodin. Umožnili jsme účast i hráčům z jiných škol, protože některé týmy měly své hráče právě mimo naši školu. Výsledky byly následující:

League of Legends: Gege Monkey Band

Hearthstone: Jára Hájek

Counter Strike: Global offensive: KID HUNTERS

Vyhlášení výsledků proběhlo ve školním atriu. Akci zorganizoval realizační tým Dominika Zámyslického (3. X). Děkujeme za skvěle odvedenou práci.

Proč nebyl beach?

11. 5. 2016 se na facebookových stránkách Studentského senátu objevilo oznámení o zrušení Meziškolního beachvolejbalového turnaje. Beachvolejbal byl zrušen z důvodu nízkého zájmu studentů a nepříznivé předpovědi počasí. Nízký zájem našich studentů byl pravděpodobně způsoben pozdním zveřejněním termínu – tedy naší chybou. Velmi se za to omlouváme. Momentálně se snažíme obvolat pražská hřiště a domluvit případný náhradní termín. Bohužel se zatím nepodařilo sehnat hřiště, které nabízí v krátkém časovém horizontu volné kurty v takovém množství, jaké potřebujeme. Chybami jsme se poučili a příště budeme pracovat lépe.

Výlet pro nižší gymnázium

Ve středu 18. 5. 2016 vyrazily třídy J, K, G a H do Hostivařského lesoparku na výlet pořádaný Studentským senátem. Po cestě je čekalo devět stanovišť. Žáci na stanovištích plnili různé sportovní nebo vědomostní úkoly a získávali za ně body. Na konci se určilo pořadí a pokračovalo na fotbalové hřiště, kde všichni dostali ceny. Celý program pomohli zorganizovat studenti ze tříd M, L a Y pod vedením Máji Šafaříkové (2. Y), která předvedla skvělé organizační schopnosti. Děkujeme všem účastníkům a realizačnímu týmu.

Co nás letos ještě čeká?

Beachvolejbal – pokud se nám podaří

za Studentský senát

David Vostřez, 5. T

recenze

Kolonie

Režie: Florian Gallenberger

Hrají: Emma Watson, Daniel Brühl, Michael Nyqvist

Na toto drama jsme se nedávno vydaly se sestrou do pražské Lucerny jen tak z nudy, z kina jsme ale vycházely naprosto pohlčené silným příběhem.

Děj je inspirován skutečnými událostmi odehrávajícími se v 70. letech v chilské kolonii Dignidad. Jednoduše řečeno, jedná se o příběh uzavřené sekty pod velením bývalého nacistického lékaře. Lidé se zde řídili šílenými pravidly a fanaticky uctívali Boha. Krom toho zde byli věznění

a mučení političtí vězni. Muži a ženy byli drženi odděleně, děti odebírány matkám. Kolonie byla zrušena koncem 70. let, kdy z ní dva její obyvatelé uprchli.

Právě jejich příběh dal režiséru F. Gallenbergerovi námět pro tento film. Lena (Ema Watson) se k této náboženské sektě dobrovolně připojí, doufajíc v to, že dokáže znovu utéct spolu se svým přítelem (Daniel Brühl), který byl jakožto odpůrce režimu Kolonií zajat. Jakmile do sekty Lena vstoupí, stává se svědkem zrušných praktik. Zoufale se snaží najít Daniela, zatímco ten úspěšně předstírá

mentální zaostalost, aniž by o Lenině přítomnosti tušil. Konečně se setkají, téměř po třech měsících od Lenina příchodu. Okamžitě se začnou pokoušet o útěk.

Od této chvíle film nabírá prudký spád. Podaří se jim utéct? Bude Kolonie odhalena právě díky nim?

Na filmu se mi líbilo postupné nabývání na dramatickosti – ze začátku se celkem klidný příběh vyvinul v akční thriller. Určitě tento film doporučuji!

Světлана Fleischmannová, 1. Z

povídka na pokračování

Deník marnotratného studenta

Milý deníčku,

tento školní rok pro mě byl dost obtížný. Otec mi nesčetněkrát vyhrožoval vojenskou školou, způsobil jsem menší požár, stal jsem se terčem posměchu na několik týdnů v kuse, a můj zapřísněný nepřítel Petr dokonce pověsil na Youtube video, jak mě náš tělocvikář honí po škole. A pak ještě jedno, jak mě mlátí žíněnkou do hlavy.

Vidělo to přes dvacet tisíc lidí. Díky, Petře.

Poslední karambol se stal dva týdny před začátkem prázdnin. Vždycky jsem o tom slyšel, ale nikdy mě nenapadlo, že se to doopravdy může stát. Nebo že se to může stát mně! I když jsem to asi měl tušit.

Všechno to začalo na hodině občanky.

„Svoboda!“ zařval profesor, když si všimnul, že ho nikdo neposlouchá. Dva lidi spadli šokem ze židle a jeden z nich jsem byl já. Zatímco jsem se sbíral ze země, profesor vykládal dál.

„Co si představíte pod pojmem svoboda?“

K mému překvapení zvedl ruku Petr.

„No třeba odnětí svobody,“ pokrčil rameny a nejspíš se cítil neskutečně moudře. On, který se v srpnu uvidí s půlkou učitelského sboru.

„To je vám tak blízké, co?“

„Vlastně nevím, kolik že je za vraždu?“ zeptal se a celá třída se na něj podezřívavě zahleděla. I učitel se zatvářil divně a já chvíli uvažoval nad tím, jak vlastně Petr plánuje v tom srpnu projít.

„By mě zajímalo, jaký by to bylo, kdyby mě někde zavřeli. Víš, ne jako tady ve třídě, vždycky můžeš vyskočit z okna, ale fakt někde natvrdo,“ pronesl jsem zamyšleně.

„Říkal jsem ti to včera, říkám ti to dneska: Kámo, nechod do školy zkouřenej,“ potřásl hlavou Petr.

„Nejsem zkouřenej.“

„Jo, jasně,“ mrkl, „já taky ne.“

Hodina se táhla dál, Petr mezitím usnul, ale já oka zamhouřit nemohl, i když bych tolik chtěl.

„Petře, vstávej!“

„Co je, co je? Končíme? Zvonilo? Píšem? Už ten stařec umřel?“

„Ne, uvažuj. Škola je jako vězení!“ snažil jsem se mu otevřít oči svými revolučními myšlenkami.

„Franto, ty vole, jestli chceš páchat nějakou revoluci, tak potom, teď spím.“

„Nemůžeme nechat školu, aby utlačovala naše potřeby a touhy,“ pokračoval jsem v marné snaze svého přítele nadchnout.

„Toužím po tom, abys sklapanul.“

„Rozhodl jsem se, že si dál nenechám diktovat, co, kdy a jak mám dělat! Jdu pryč. Už tady nebudu ani vteřinu. Mám svoje práva, mám svoji svobodu!“ zvyšoval jsem hlas, až se po mně začali z předních lavic otáčet. Petr, zvyklý na to, že ze sebe dělám vola, jen pokýval hlavou a položil ji zase zpátky na lavici.

„Kdyby se někdo ptal, jdu si do toho super automatu, koupit si velký kafe.“

„Vždyť ten pavilon se v půl druhý zavírá, ještě tě tam zamknou,“ namítl Petr, ale já už si pakoval věci. Nehleděl jsem na profesorovy žádosti, abych se vrátil na místo. Pochodoval jsem ke dveřím.

„Čus,“ zahlásil jsem a bouchl za sebou dveřmi.

Stojím si za tím, že kdo nepije kafe, není člověk.

S kelímkem v ruce jsem seděl na lavičce a cítil se skvěle, že jsem tak odvážně zatrhl útlak proti mé osobě. Navíc byl skoro konec roku, nějaký zápis mě netrápil. A ve vojenské škole podle mě taky v červnu už neberou. Vychutnával jsem si poklidně kafíčko, když jsem uslyšel nemotorné kroky. No ovšem, Petr už se sem valí.

Čekal jsem a čekal, jenže on nikde. Mezitím zazvonilo a já si začínal myslet, že se na mě úplně vykašlal. Šel jsem to proto zkontrolovat. Došel jsem ke dveřím pavilonu, zabral a...

Nic.

Zkusil jsem to znovu, ale dveře se ani nehnuly. Podíval jsem se na hodiny. Bylo deset minut po půl druhé. A sakra.

Pokoušel jsem se lomcovat, vyrážet ramenem i prosit bohy a Supermana, aby mi seslali zázrak, ale nic nepomohlo. Byl jsem zamčený. Ale aspoň jsem řekl Petrovi, kde jsem. Když se dlouho neobjevím, určitě mě půjde hledat, říkal jsem si s jistotou. Znovu jsem se posadil na lavičku a čekal.

Minuty ubíhaly a svoboda byla stále v nedohlednu. Zkoušel jsem Petrovi psát, zkoušel jsem i volat, ale všechno k ničemu. Neodepisoval, na mobilu schránka. Začínal jsem mít vážné obavy o své zdraví a svůj život, proto jsem obešel celý pavilon, všechny třídy, ale pokud jsem nechtěl vyzkoušet pevnost svých kostí při výskoku z okna na beton, byl jsem pěkně v loži. Došel jsem si proto k automatu koupit další kafe. Když mám umřít, umřu s kofeinem v žilách.

Našli mě o tři hodiny později.

Ze zoufalství jsem zavolał tátovi a nechal se během dvaceti minut seřvat. Když se pak objevili se školníkem, byl s nimi i Petr.

„Ty idiote, vždyť jsem ti volal,“ obořil jsem se na něj. Za dobu svého uvěznění jsem stihnul vypít šest káfi, byl jsem vzhůru jako nikdy v životě a připravený se prát.

„Promiň, mobil jsem včera utopil,“ odpověděl prostě s pokrčením ramen.

„Proboha proč?“

„Moc toho věděl.“

Odmíceli jsme se. Otec na mě mezitím pokřikoval nadávky, ale dělal to tak často, že se to ztrácelo jako šum v pozadí.

„Tys někoho včera zabil, že jsem to uhodl,“ prohodil jsem k Petrovi tiše. Pravdou bylo, že jsem nikdy pořádně nevěděl, co vlastně ve volném čase dělá. Pije, hulí, projíždí se na motorce kolem Vltavy?

Podíval se na mě zvláštním pohledem a odmítavě potřásl hlavou.

„Potřebuješ prázdniny, co?“ zeptal se mě místo toho a kývnul k šesti kelímkům, co se válely na zemi, a k mému pocintanému tričku. Uvěznění mě změnilo ve zvíře.

Povzdechl jsem si.

„Jo, potřebuju.“

„Bezva. Mám totiž tři sta odběratelů, co čekají na další tvoje debilní kousky. Že se mnou pojeděš na přehrada? Nebo alespoň skoč s padákem. Chci se stát youtuberem, víš, prý jsou v tom těžký peníze.“

Alespoň na jedno jsem se mohl vždycky spolehnout. Pokud někdy skončím za mřížemi, Petr tam půjde se mnou. I kdybych toho šmejda měl sám udat.

*(Kofeinem nadopovaný) Franta Bambaj
Eliška Šafránková, 7. F*

reportáž

Deník vodácké holky aneb Kdo umí, umí

Na vodácký výcvik jsem se těšila už od prváku, kdy nám řekli, jaké všechny výjezdy nás čekají, ale že bude až tak zajímavý, jsem rozhodně nečekala.

Důležité je přijít včas

Sraz na Hlaváku v 5:10 mi nepřišel jako veliký problém. Prvním metrem bych to krásně stihla a bylo by. Když mi ale v 5:17 zazvonil mobil, který jsem celá rozespálá zvedla s myšlenkou, co mi kdo zase chce, a tam se ozvalo: „Čekáme na Tebe, kde jsi?“, změnila jsem názor. V naprostém šoku, že jsem tak strašně zaspala, jsem byla naložena do auta a odvezena do Benešova, kde jsem vlak stihla, abych si vyslechla posměchy ze strany spolužáků i učitelů na téma dlouhého spánku.

Hlavně když neprší

Na vodě se počítá s tím, že budete mokří, ale čeho je moc, toho je příliš. První noc nám stany málem uplavaly a my uvnitř na tom nebyli o moc lépe. Pršelo celou noc a hezkou část dopoledne, takže jsme stany nejen stavěli, ale i skládali v mokru. Při pohledu na zakalenou, špinavou, stoupající a jakoby se posmívající Vltavu jsme až dostali strach, že tím náš výlet končí, ale naštěstí to dobře dopadlo a vyjeli jsme dál.

Na kameni kámen

Byly momenty, kdy jsme si říkali, jak je dobře, že tak krásně napršelo. Hlavně ve chvílích, kdy naše pádla narazila na kámen schovaný pod vodou, kterému bychom se za normálního stavu vody museli vyhnout.

Cesta o to lépe ubíhala a k večeru jsme už byli spokojenější, což nám ale nebránilo v radosti z toho, že můžeme spát v chatkách, a ne ve stanech, které se dají ždímat.

Co ještě dodat

Byl to krásný týden se super kolektivem a úžasnými zážitky. Sice ještě pořád dosušuji tu haldu věcí, co jako zázrakem za těch pět dní přibraly asi polovinu své dosavadní váhy, ale i tak se mi stýská po večerním zpívání, sjíždění jezů za panické hrůzy z toho, že se cvakneme, po procházkách v Českém Krumlově, focení s náhodnými kolemjdoucími, sušení mokrých věcí, aby vzápětí znovu zmokly atd. Ale hlavně po skládání a zpívání opěvných písní na pana prof. Hálu, protože všechno pod jeho taktovkou stálo opravdu za to.

Mája Šafaříková, 2. Y

reportáž

Dyzajn market

Dyzajn market je jedním z populárních pražských festivalů, který se pořádá úspěšně již šestým rokem, a to pravidelně asi pětkrát do roka. Můžeme si sem přijít poslechnout hudbu, ochutnat něco ze široké nabídky jídla a pití nebo si třeba nechat uplést copánky či přispět nějaké charitativní organizaci. To hlavní, co zde ale najdeme, je autorská originální móda. Drobní návrháři zde nabízejí nejrozmanitější doplňky, osobitě

oblečení a mnoho dalších podivných věcíček, které si budete chtít koupit.

Já si zde nejraději s kelímekem fair trade kávy (nejčastěji od Mamacoffee – moje oblíbená) užívám festivalové atmosféry a okukuju oblečení ostatních. Pokud se na tento oblíbený festiválek vydáte, doporučuji ochutnat quiche a nějaký ten raw dortík. A zapít to Clubem mate. A pokud Vám dojdou peníze, tak jen nasávejte inspiraci a připadejte si alternativně.

Je to zkrátka hipster akce, kde je všechno kreativní, bio, vegan nebo alespoň autentické.

Dyzajn se nejčastěji pořádá na Piazzettě Národního divadla, na Náplavce nebo na Střeleckém ostrově. Nejbližší proběhne 6. a 7. srpna, takže pokud budete tou dobou v Praze, můžete sem přijít podpořit malé dyzajnéry a užívat si prázdnin.

Světlana Fleischmannová, 1. Z

reportáž

Ukázková debata

Jak si určitě někteří z vás všimli, během posledních měsíců byl na naší škole založen debatní klub. V souvislosti s tím se studenti mohli zúčastnit ukázkové debaty, která se konala 18. května od dvou hodin v multimediální učebně. Prostřednictvím dané akce se tak zájemci o tento koníček mohli dozvědět něco více nejen o průběhu debaty a fungování klubu, ale také třeba o možnostech porovnání sil na turnajích s debatéry z jiných škol.

Ještě než začala samotná debata, vysvětlili členové Asociace debatních klubů ČR zúčastněným, jak takový souboj argumentů zpravidla vypadá. V debatě proti sobě stojí dva tříčlenné týmy, označované jako afirmace a negace. Úkolem

týmu afirmativního je pomocí argumentů podpořit zadanou tezi, tedy kontroverzní tvrzení/větu, tým negativní se naopak snaží vyvrátit afirmativní argumentační linii, dokázat její neplatnost. První dva řečníci obou týmů musejí hovořit 6 minut, ti zbývající poté 5 minut.

Po vstřebání základních informací se studenti už mohli kochat samotným argumentačním soubojem. Debatovalo se o tom, zda by mělo být zrušeno kouření v restauracích, a aby byli do debaty zapojeni i diváci, zůstalo posouzení výkonů členů Asociace debatních klubů na nich. K překvapení všech milovníků cigaret bylo rozhodnuto, že zvítězil tým prosazující zákaz kouření, a s daným výsledkem souhlasil

i přítomný akreditovaný rozhodčí, který pak přihlížejícím vysvětlil, čím se rozhodčí při určování výsledku debaty řídí.

Akce úspěšně napomohla nejen k náboru studentů do debatního kroužku, ale i ke zpestření školního programu v průběhu maturit. 2. června tak mohla bez problémů proběhnout první schůze členů debatního klubu Gymnázia Opatov. Pokud by Vás debatování zaujalo, rozhodně jste mezi opatovskými debatéry vždy vítáni! Stačí jen kontaktovat studentku ze 7. E Evu Pospíšilovou či pana profesora Nezdařila a dostavit se ve čtvrtek v 16:20 do učebny dějepisu. :-)

Eva Pospíšilová, 7. E

úvaha

Věci, co nás nenachají lézat

V HLAVNÍ ROLI SVOBODA

V dnešní době se téma svobody řeší stále a po celém světě. Řeší se, jaká země jakou zemi okupuje, jak moc je svoboda slova doopravdy svobodná, jak velké právo má mít stát, co se zasahování do výchovy týče, jestli se u nás může nosit burka atd.

ALE JE TO CELÉ JENOM O TOM?

Lidé jsou nesvobodní více, než by si kdy přiznali. Ale kdo/co nám svobodu bere? Věci. Věci, kterými se člověk obklopuje a zahlcuje. Věci, kterých má všude plno a těžko se od nich odpoutává. Určitě znáte takový ten problém, když se rozhodnete udělat si doma pořádek. Tři čtvrtě času z celkového úklidu strávíte tím, že nacházíte věci, které jste naposledy viděli před „x lety“. S těmito „dlouho hledanými“ a „životně důležitými“ předměty si pak nějakou dobu vystačíte a dělají vám radost. Za pár měsíců je zase odložíte a tento kolotoč se opakuje.

JSME PŘIPOUTANÍ

Bohužel těchto věcí přibývá. Tu a tam sice něco vyhodíme, abychom se sami před sebou ospravedlnili (to přece nemůžeme nezvládnout), ale zároveň si tu a tam něco pořídíme, něco dostaneme, něco vyhraje a můžeme začít znovu. A přesně tento proces nás obírá o naši svobodu. Věci nás připoutávají k místu, a i když si to třeba nepřiznáme, dost nás ovlivňují.

NO A CO JAKO?

Jak tedy poznáme, jestli problémy s tématem svobody, kterých má dnešní společnost víc než dost, nevycházejí z toho, že jsme zahlceni kvantem věcí, které tak „životně“ potřebujeme?

Mája Šafaříková, 2. Y

úvaha

Splněné sny

Než začnete číst tento článek, položte si prosím otázku: „Co je můj životní sen? Je tak těžké ho realizovat?“ Ano. Pokud sníte o tom, že poletíte na Měsíc nebo že se setkáte se Spidermanem, tak ano, tohle vážně bude představovat těžší úkol.

Budme tedy větší realisté a nejprve se zaměřme na to, kam bychom se v životě chtěli podívat. Ačkoliv nám někdy mohou bránit finance, stále je tu větší pravděpodobnost, že danou zemi nebo místo navštívíme, než tomu bylo před třiceti lety. Já bych se například chtěla podívat na Nový Zéland, kde se natáčel Pán prstenů a Hobit.

Jednou z věcí, které nám mohou hodně pomoci, je internet. Pokud byste chtěli být třeba slavní spisovatelé, stačí si jen založit blog nebo účet na Wattpadu a hned jsou vaše příběhy k dispozici tisícům lidí, aby posoudili, zda na to máte, nebo ne.

Studium, další pojem, který je pro dnešní mladé lidi

velmi důležitý. Pro mě osobně by bylo asi nejzajímavější variantou studium v zahraničí spojené s nějakou prací. Například s prací au-pair. Je tu možnost jet v podstatě do jakékoliv země. Chce to samozřejmě značnou dávku odvahy, balík peněz nebo dobré známky. Ale stejně: nelíbilo by se vám to?

Ano, dnes opravdu můžeme skoro všechno. Ale samozřejmě jsme limitováni demokracií a společností. Pokud chcete být světoznámým banditou, můžete, ale ponese si za to následky. Myslím, že se většina z nás shodne na tom, že jsou i lepší způsoby, jak se proslavit... a jsou legální. Pod pojmem svoboda si nepředstavuji anarchii, ale společnost, kde člověk může být sám sebou, aniž by se musel bát, co na to řeknou ostatní. Co si vybavíte vy?

Karolína Urbánková, 1. Z

úvaha

Svoboda - opium lidstva

aneb Kdepak Milionář z chatrče, jen mramorový náhrobek

věnováno

všem cynikům a pesimistům

(optimistům se už takhle dostává lásky dost)

POLOŽILA JSEM SI OTÁZKU „JAKÝ JE VÁŠ ŽIVOTNÍ SEN?“

(příště radši abych se neptala)

Výkladový slovník definuje sen jako toužebné přání, které je zpravidla nesnadno uskutečnitelné.

Existuje vůbec něco takového?

Vycestovat do zahraničí či snad být au-pair?

(pro úplnost, pokud chcete pracovat s dětmi, můžete být taky učitel nebo pedofil)

Všechny možnosti jsou snadno uskutečnitelné.

(pokud víte, jak na to)

Není problém dospět k duchovnímu vytržení (pro pesimistu možná ano), přečíst tisíce knih nebo

spatřit všechny poklady světa.

(ovšem pokud netoužíte po moskevských archivech)

Jenže úplně cokoliv může být najednou problém... stačí, když se vám správný hlupák postaví do cesty.

(to vlastně nepředstavuje takový problém, jen račte sešlápnout plyn)

Problém je, když je takových lidí víc.

„OPTIMISMUS JE OPIUM LIDSTVA. AŽ ŽIJE TROCKIJ!“

...napsal fiktivní Ludvík Jahn v románu Milana Kundery. Byl vyloučen z univerzity a jeho život (řádného komunisty) se scvrkl na hon za pomstou.

Co by lidé udělali mně, kdybych zvolala „**Bůh nám žehnej, že se staráme o pandy a necháváme v Africe umírat děti!**“

(po tváři mi stéká rajčatový protlak)

Společnost žehná optimistům.

(i ten strop, co mi lidi hodili na hlavu, má přece krásný tapety, no ne?)

Cynismus neznamená být zlý.

Nyní si vypomůžu další definicí z výkladového slovníku.

Jak společnost onálepkovala cynika?

Člověk okázale pohrdající kladnými, morálními hodnotami, ušlechtilostí, jemností, taktem.

Proč by ale někdo pohrdal zažitým řádem naší společnosti?

(proč byl Jean Valjean opovržením hodná postava? měl průvodní list se zápisem z galejí a nikdo se víc nezajímal)

(i pohřbít ho museli v neoznačeném hrobě)

Cynik je člověk, jehož životní přání a cíle společnost substituovala – či mu alespoň dala ochutnat – chudobu, nenaplněnou lásku, samotu, bolest.

Každý cynik byl někdy optimista... jen nepoděkoval za krádež svého přání a rozhodl se vytrhnout z opiové letargie optimismu.

SVOBODA = ZÁKLAD HODNOT, NEBO ZÁKLAD HODNOT = SVOBODA?

„... moje svoboda je jediným základem hodnot a nic, absolutně nic mne neospravedlňuje přijmout tu či onu stupnici hodnot.“¹

Pro naše účely okrademe tuto větu o její filosofický smysl i okolní kontext.

(ostatně to se u citátů běžně dělá, no ne?)

Sartre nás ponouká, abychom hodnoty definovali na základě naší svobody.

(pokud se vám moje básnická zkratka zdá jako svatokrádež, je to svatokrádež)

Ale co když hodnoty omezují naši svobodu, brání našemu snu?

(běžný člověk může jenom spílat ohluchlému nebi)²

Co bylo dřív? Hodnoty, nebo svoboda?

(co bylo dřív? vejce, nebo slepice?)

A není to jedno?

(pro praktický život je důležitější ta slepice)

Některé hodnoty omezují svobodu stejně jistě, jako Země obíhá kolem Slunce.

(optimista nesouhlasí s prvním, katolík s druhým)

Je úplně jedno, jestli se hodnota narodila jako protekční nedochůdče svobody, nebo je svoboda malým pohrobkem... stačí jen vědět, že zvolání „Svoboda je opium lidstva. Ať žijí hodnoty!“ – byt' může být třeba pravdivé – by mi vyneslo facku od optimisty a společnost by mu zatleskala. Tak se ptám, kde je ta vámi opěvovaná svoboda?

¹ SARTRE, Jean-Paul. Bytí a nicota: pokus o fenomenologickou ontologii. S. 77-78. Překlad Oldřich Kuba. Vyd. 1. Praha: OIKOYMENH, 2006. 717 s. Knihovna novověké tradice a současnosti; sv. 45. ISBN 80-7298-097-1.

² SHAKESPEARE, William. Sonety = The sonnets. Sonet XXIX. Překlad Martin Hilský. Vyd. 5., rev. Brno: Atlantis, 2012. 414 s. ISBN 978-80-7108-336-8.

Tereza Ottová, 7. E

Mnohokrát vám děkujeme za pozornost.

Děkujeme paní profesorce Věře Dittrichové za nezbytnou korekturu.

Až budete Zpravodaj likvidovat, vyhodte jej prosím do tříděného odpadu.

Mějte se krásně a příště na viděnou.

Světlana Fleischmannová

// ilustrátorka

Tereza Ottová

// šéfredaktorka, grafické zpracování

Eva Pospíšilová

// korektorka

Mája Šafaříková

Eliška Šafránková

Karolína Urbánková

David Vostřez

// předseda Studentského senátu